

DEN danske
STJERNE

Juni 1981

130. Årgang · Nummer 6

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Moses, Assisterende chefredaktør - Heidi Holfeltz, Børnestjernen - Roger Gylling, designer.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinngade 4, DK-2100 København Ø.

Indhold

Fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten. <i>Ezra Taft Benson</i> . . .	1
Hun bad vores far hjem. <i>Deanne P. Smith</i>	9
Et Nigeriansk medlems historie. <i>Anthony Uzodimma Obinna</i>	10
„Velsign venligst mit barns lærer”. <i>Gladys C. Farmer</i>	14
Hvad kan man gøre i modgang? <i>Steve Dunn Hanson</i>	19
Den lette måde at dele evangeliet med andre. <i>Dee V. Jacobs</i>	22
En biskop, en far, en sejlbåd. <i>David Hammond</i>	26
„Et lys på bjerget”. <i>Victor L. Brown</i>	31
En celestial missionær. <i>John Jarvis</i>	34

Børnestjernen

Tordenvejr over prærien. <i>Dian Saderup</i>	1
Hjemme er, hvor far er. <i>Agnes Kempton</i>	4
Trafik-byen. <i>Barbara Horngren</i>	7

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,— (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1981 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

FJORTEN GRUNDPRINCIPPER HVORVED VI KAN FØLGE PROFETEN

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv's Kvorum

Mine elskede brødre og søstre. Det er en ære at være sammen med jer i dag. I studenter er en del af en udvalgt ungdomsgeneration - en generation, der udmærket kan blive vidne til Herrens tilbagevenden.

Ikke blot vokser kirkens medlemstal i dag, den vokser også i trofasthed og hvad der er af endnu større betydning: vores unge generation er som gruppe endnu mere trofast end den ældre generation. Gud har holdt jer i reserve for den elvte time - Herrens store og forfærdelige dag. Det vil blive op til jer ikke blot at hjælpe med til at føre riget frem i triumf, men til at frelse jeres egen sjæl og stræbe efter at frelse jeres børns, og til at ære principperne i den inspirerede grundlov for De forenede Stater.

For at hjælpe jer til at klare de livsvigtige prøvelser, der ligger forude for jer, vil jeg i dag belyse forskellige sider af en

storslået nøgle, der, hvis I vil respektere dem, vil krone jer med Guds herlighed og bringe jer sejrrige igennem til trods for Satans rasen.

Snart vil vi fejre vor profets 85. fødselsdag. I kirken synger vi salmen: „Hav tak for profeten, du sendte!” Og netop her er den storslåede nøgle - at følge profeten - og heri ligger de *fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten*, præsidenten over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

For det første: Profeten er den eneste, som taler for Herren i alle ting.

I afsnit 132 vers 7 i Lære og Pagter taler Herren om profeten - præsidenten - og siger:

„Der findes aldrig mere end een på samme tid på jorden, som har fået denne myndighed og dette præstedømmes nøgler.”

Og i afsnit 21 versene 4-6, udtaler Herren:

„Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.

Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer.”

For det andet: Den levende profet er af større betydning for os end standardværkerne.

Præsident Wilford Woodruff fortæller om en interessant begivenhed, der forekom i profeten Joseph Smiths tid:

„Jeg vil henvise til et bestemt møde i Kirtland by i mine unge dage. Ved det møde blev der sagt noget, som også er blevet sagt her i dag, med hensyn til de levende profeter og med hensyn til Guds skrevne ord. Det samme princip blev forelagt, omend ikke så udførligt som det er gjort her, da én af de ledende i kirken rejste sig og talte om emnet og sagde: ‚I har Guds ord her foran jer i Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter; I har Guds skrevne ord, og I, der giver åbenbaringer, bør give åbenbaringer i henhold til disse bøger, for det, der er skrevet i disse bøger, er Guds ord. Vi bør begrænse os til dem!‘

Da han sluttede, vendte bror Joseph sig til bror Brigham Young og sagde: ‚Bror Brigham, jeg ønsker, at du rejser dig og siger os, hvad du mener om de levende profeter og Guds skrevne ord.‘

Bror Brigham gik til talerstolen, og han tog Bibelen og lagde den på podiet; han tog Mormons Bog og lagde den fra sig; og han tog Lære og Pagter og lagde den foran sig, og så sagde han: ‚Der er Guds

Joseph Smith

Brigham Young

skrevne ord til os med hensyn til Guds værk fra verdens begyndelse og næsten op til vor tid. Og nu,‘ sagde han, ‚når vi sammenligner de levende profeter med disse bøger, så er de bøger ingenting for mig; de bøger bringer ikke Guds ord direkte til os nu, på samme måde som profetens ord eller en mand gør det, der bærer det hellige præstedømme i vor tid og generation. Jeg vil hellere have de levende profeter end alt, hvad der er skrevet i bøgerne.‘ Det var den linie, han fulgte. Da han var færdig, sagde bror Joseph til forsamlingen: ‚Bror Brigham har udtalt Herrens ord, og han har sagt jer sandheden.‘” (*Conference Report*, oktober 1897, s. 18-19)

For det tredje: Den levende profet er af større betydning for os end en død profet.

Guds åbenbaringer til Adam gav ikke Noa besked på, hvordan han skulle bygge Arken. Noa havde brug for sin egen åbenbaring. Derfor er den mest betydningsfulde profet, såvidt I og mig angår, den der lever i vor tid, til hvem Herren nu åbenbarer sin vilje med os. Derfor er det vigtigste læsestof for os i

John Taylor

Wilford Woodruff

dag profetens ord, som vi hver måned kan læse i *Den danske Stjerne*. Vore instruktioner, med hensyn til hvad vi bør gøre i de næste seks måneder, findes i talerne fra generalkonferencerne, som trykkes i *Stjernen* for april og oktober måned.

Tag jer i agt for dem, der vil sætte de døde profeter op imod de levende profeter, for de levende profeter kommer altid forud for de døde.

For det fjerde: Profeten vil aldrig føre kirken på afveje.

Præsident Wilford Woodruff udtalte: „Jeg siger til Israel, at Herren aldrig vil tillade mig eller nogen anden mand, som står som præsident for kirken, at lede jer på afveje. Det ligger ikke i programmet. Det har Gud ikke i sinde.” (The Discourses of Wilford Woodruff, s. 212-13.).

Præsident Marion G. Romney fortæller om en oplevelse, han havde:

„Jeg husker for mange år siden, da jeg var biskop, at præsident Heber J. Grant talte i vores ward. Efter mødet kørte jeg ham hjem. . . Da han tog afsked med mig, lagde han armen om min skulder og sagde: „Min dreng, hold du altid øje med

kirkens præsident, og hvis han nogen sinde siger, at du skal gøre noget, der er forkert, og du så gør det, så vil Herren velsigne dig for det.’ Og med et blink i øjet sagde han så: „Men du behøver ikke at bekymre dig. Herren vil aldrig lade sit talerør føre folket på afveje.” (Conferece Report, oktober 1960, s. 78)

For det femte: Det kræves ikke af profeten, at han skal have nogen specielt jordisk uddannelse eller eksamenspapirer for at tale om et hvilket som helst emne eller handle i nogen som helst sag til et hvilket som helst tidspunkt.

Somme tider er der nogle der synes, at deres jordiske kundskab om et bestemt emne er større end den himmelske viden, som Gud giver sin profet om det samme emne. De mener, at profeten bør have samme jordiske udannelse eller oplæring, som de selv har, før de vil acceptere noget, som profeten måtte sige, som taler imod deres jordiske oplæring. Hvor megen jordisk oplæring havde Joseph Smith? Alligevel gav han åbenbaringer om alle slags emner. Vi har endnu ikke haft en profet, som har fået en doktorgrad i noget emne. Vi opmuntrer til jordisk viden på mange områder, men husk, at hvis der nogen sinde opstår en konflikt mellem jordisk viden og profetens ord, så står I på profetens side, og I vil blive velsignet, og tiden vil vise, at I har gjort det rigtige.

For det sjette: Profeten behøver ikke at sige „Så siger Herren” for at give os hellig skrift.

Somme tider er der nogle, der hænger sig i ordbrug. De kan f.eks. sige, at profeten har givet os råd, men at vi er ikke forpligtede til at følge dem, medmindre

han siger, at det er en befaling. Men Herren siger om profeten: „Du (skal) . . . give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig” (L&P 21:4).

Og når man taler om at modtage råd fra profeten, så siger Herren i L&P 108:1: „Sandelig, så siger Herren til dig, min tjener Lyman: Dine synder er dig forladt, fordi du har adlydt min røst og er kommet herop til morgen for at modtage råd af ham, som jeg har beskikket.” Brigham Young sagde: „Jeg har endnu aldrig holdt en prædiken og sendt den ud til menneskenes børn, uden de kan kalde den hellig skrift.” (*Journal of Discourses*, 13:95)

For det syvende: Profeten siger os, hvad vi behøver at vide, ikke altid hvad vi ønsker at vide.

„Du har talt strenge ord til os, mere end vi kan tåle,” klagede Nephis brødre. Men Nephi svarede dem ved at sige: „For de skyldige er sandheden hård, for den skærer dem i hjertet” (1 Ne. 16:1,2). Præsident Harold B. Lee sagde:

„I kan måske ikke lide det, der kommer fra kirkens autoriteter. Det er måske i strid med jeres politiske synspunkter. Det er måske imod jeres syn på omgang med mennesker. Det griber måske ind i jeres selskabsliv . . . Jeres sikkerhed afhænger ligesom vores af, om vi følger dem eller ikke. . . Lad os holde øje med kirkens præsident” (*Conference Report*, oktober 1970, s. 152-53).

Men det er den levende profet, der virkelig kan ophidse verden. „Selv i kirken,” sagde præsident Kimball, „er der mange, som er tilbøjelige til at hylde mindet om fortidens profeter for åndeligt at stene de nulevende.” (*Instructor*, 95:257)

Hvorfor? Fordi de levende profeter be-

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

skæftiger sig med det, som vi har brug for at vide nu, og verden foretrækker, at profeterne enten er døde eller helt passer sig selv. Nogle såkaldte eksperter i samfundskundskab ønsker, at profeten skal tie om politik. Nogle, der påstår, at de er eksperter på evolutionsområdet ønsker, at profeten tier om evolution. Og sådan er det hele vejen igennem.

Måden vi reagerer på en levende profets ord, når han fortæller os, hvad vi behøver at vide, men helst vil være fri for at høre, er en prøve på vores trofasthed. Præsident Marion G. Romney sagde: „Det er let at tro på de døde profeter, men det er noget stort at tro på de levende profeter.” Og han illustrerer det på denne måde:

„En dag, mens præsident Grant endnu levede, sad jeg i mit kontor på den anden side af gaden efter en generalkonference. En ældre mand kom for at tale med mig. Han var meget ophidset over, hvad der var blevet sagt til konferencen af nogle af brødrene, bla. af mig selv. Jeg kunne høre på denne mands udtale, at han kom fra et andet land. Da jeg havde fået dæmpet ham lidt ned, så han ville høre på mig, sagde jeg: „Hvorfor kom du til

Heber J. Grant

George Albert Smith

Amerika? 'Jeg er her, fordi en Guds profet bad mig komme.' 'Hvem var den profet?' fortsatte jeg. 'Wilford Woodruff.' 'Tror du, at Wilford Woodruff var en Guds profet?' 'Ja, det gør jeg.' 'Tror du også, at præsident Joseph F. Smith var en Guds profet?' 'Ja, det gør jeg.'

Så kom det store spørgsmål, det afgørende: 'Tror du, at Heber J. Grant er en Guds profet?' og han svarede: 'Jeg synes, han burde lade være med at tale om folkepension.'

Jeg vil sige jer, at en mand i hans situation er på vej til at falde fra. Han forspilder sine chancer for at opnå evigt liv. Og det gælder enhver, som ikke kan følge den levende Guds profet." (*Conference Report*, april 1953, s. 125).

For det ottende: Profeten er ikke begrænset af menneskers fornufts slutninger.

Der vil være øjeblikke, hvor man må vælge mellem Guds åbenbaringer og menneskers fornufts slutninger - mellem profeten og professoren. Joseph Smith sagde:

„Hvad som helst Gud forlanger, er

rigtigt, ligegyldigt hvad det er, selv om vi måske ikke ser *fornuft*en deri, før længe efter at situationen er forbi." (*Scrapbook of Mormon Literature*, vol. 2, s. 173)

Ville det forekomme rimeligt, at en øjnelæge fik besked på at helbrede en blind mand ved at spytte på jorden, lave ler deraf og lægge det på mandens øjne for bagefter at lade ham vaske øjnene i snavset vand? Og alligevel er det præcis den kur Jesus anbefalede en mand, som blev helbredt. (Se Johs. 9:6-7) Synes det rimeligt at helbrede spedalskhed ved at sige til en mand, at han skulle dyppe sig syv gange i en særlig flod? Og alligevel er det nøjagtig det, som profeten Elisa sagde til en spedalsk, at han skulle gøre og han blev helbredt. (Se 2. Kong. 5) „Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders" (Es. 55:8,9).

For det niende: Profeten kan modtage åbenbaring om et hvilket som helst emne - timeligt eller åndeligt.

Brigham Young sagde:

„Nogle af de ledende mænd i Kirtland gjorde stærk modstand mod at profeten Joseph blandede sig i timelige affærer. . . I et offentligt møde med de hellige sagde jeg: 'I Zions ældster . . . vil nogen af jer trække en grænse mellem det åndelige og det timelige i Guds rige, på en måde, så jeg kan forstå det?' Ikke en eneste af dem kunne gøre det. . .

Jeg udfordrer enhver på jorden til at fastsætte den vej en Guds profet bør gå, eller til at udlægge hans pligt, og nøjagtigt hvor langt han kan gå med hensyn til at diktere timeligt og åndeligt. Timelige og åndelige forhold er uadskilleligt for-

bundne, og det vil de altid være.” (*Journal of Discourses*, 10:363-64)

For det tiende: Profeten kan udmærket råde i civile sager.

Når et folk er retfærdigt, ønsker de de bedste til at lede dem i regeringen. Alma var overhoved for både kirken og regeringen i Mormons Bog; Joseph Smith var borgmester i Nauvoo, og Brigham Young var guvernør i Utah. Esajas var stærkt optaget af at give råd i politiske forhold, og om hans ord sagde Herren selv: „Esajas’ ord er storladne.” (3 Ne. 23:1)

For det elvte: De to grupper, som har størst vanskelighed ved at følge profeten, er de stolte, som er lærde, og de stolte, som er rige.

De lærde vil måske føle, at profeten kun er inspireret, når han er enig med dem, ellers siger de, at profeten kun siger sin mening - og taler som et menneske. Den rige vil måske føle, at han ikke har behov for at tage mod råd fra en simpel profet. I Mormons Bog læser vi:

„O, hvor underfundig er ikke den ondes anslag! Oig, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at det ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå.

Men det er godt at være lærd, *når* man lytter til Guds råd.

Og den, der banker på, for ham vil han lukke op, og de vise, de lærde og de rige, som er opblæst på grund af deres lærdom, deres visdom og deres rigdom, se, det er dem, han foragter; og medmindre de forkaster disse ting og betragter sig

David O. McKay

Joseph Fielding Smith

som dærer for Gud og bøjer sig i dyb ydmyghed, vil han ikke åbne for dem” (2 Ne. 9:28, 29, 42; fremhævelse tilføjet).

For det tolvte: Profeten er ikke nødvendigvis populær i verden eller hos de verdslige.

Når en profet åbenbarer sandheden, splitter den menneskeheden. De ærlige af hjertet retter sig efter hans ord, men de uretfærdige ignorerer eller bekæmper ham. Når profeten påpeger verdens synder, ønsker de verdslige enten at lukke munden på profeten eller at handle, som om profeten ikke eksisterer, fremfor at omvende sig fra deres synder. Popularitet er aldrig bevis på sandhed. Mangen en profet er blevet dræbt eller forkastet. Efterhånden som vi nærmer os Herrens andet komme, kan det forventes, at folk i verden bliver mere ugudelige, og at profeten bliver mindre populær hos dem.

For det trettende: Profeten og hans to rådgivere udgør Det øverste Præsidentskab - det øverste kворum i kirken.

I Lære og Pagter henviser Herren til Det

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

øverste Præsidentskab som „Guds kirkes højeste råd” (107:80) og siger: „Den der modtager mig, modtager dem (Det øverste Præsidentskab), som jeg har sendt. . .” (112:20).

Før det fjortende: Følg profeten og præsidentskabet - den levende profet og Det øverste Præsidentskab - og bliv velsignet - afvis dem og lid.

Præsident Harold B. Lee fortæller denne begivenhed fra kirkens historie:

„Denne historie er fra kirkens første tid - jeg tror det især var omkring Kirtland i staten Ohio - hvor nogle af de ledende brødre i kirkens præsiderende råd mødtes i hemmelighed og lagde råd op om, hvordan de kunne frigøre sig for profeten Joseph Smiths ledelse. De gjorde den fejl, at de indbød Brigham Young til et af disse hemmelige møder. Han irettesatte dem, efter at have forstået mødets formål. Dette er noget af det, han sagde: „I kan ikke annullere udnævnelsen af en Guds profet, men I kan klippe den tråd over, der binder jer til en Guds profet, og derved forberede jer til helvede.”” (*Conference Report*, april 1963, s. 81)

Til en af kirkens generalkonferencer

udtalte præsident N. Eldon Tanner:

„Profeten talte tydeligt fredag morgen, da han fortalte os, hvad vore opgaver er. . .

Bagefter sagde en mand til mig: *„Ved du hvad, der findes mennesker her i staten, som tror, at de bør følge profeten i alt, hvad de tror, er rigtigt, men når de synes, at noget ikke er rigtigt, og det er noget, der ikke tiltaler dem, så er det noget helt andet.”* Han sagde: „Så bliver de deres egen profet. De bestemmer, hvad Herren ønsker, og hvad Herren ikke ønsker.”

Jeg tænkte på, hvor sandt det var, og hvor alvorligt det er, når vi begynder at vælge, hvilke befalinger vi ønsker at følge. Når vi bestemmer os til, at der er nogle af befalingerne, som vi ikke vil holde eller følge, så tager vi Herrens lov i vore egne hænder og bliver vore egne profeter, og tro mig, vi vil blive fort på afveje, fordi vi bliver vore egne profeter, når vi ikke følger Guds profet. Nej, vi bør aldrig skelne mellem befalingerne og afgøre, hvilke vi vil holde og hvilke vi ikke vil holde” (*Conference Report*, oktober 1966, s. 98).

„Se hen til præsidentskabet og modtag belæring,” sagde profeten Joseph Smith. (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 190). Men Almon Babbitt gjorde det ikke, og i *Lære og Pagter*, afsnit 124, vers 84 udtaler Herren:

„Og hos min tjener Allmon Babbitt er der mange ting, som jeg ikke har behag i. Se, han stræber efter at oprette sit eget råd i stedet for det råd, som jeg har beskikket, nemlig min kirkes præsidentskab. . .”

Lad os til slut opsummere denne storslåede nøgle, disse „Fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten”, for vores frelse afhænger af dem.

1. Profeten er den eneste, som taler for Herren i alle ting.
2. Den levende profet er af større betydning for os end standardværkerne.
3. Den levende profet er af større betydning for os end en død profet.
4. Profeten vil aldrig føre kirken på afveje.
5. Det kræves ikke af profeten, at han har nogen speciel jordisk uddannelse eller eksamenspapirer for at tale om et hvilket som helst emne eller handle i en nogen som helst sag på et hvilket som helst tidspunkt.
6. Profeten behøver ikke at sige „Så siger Herren” for at give os hellig skrift.
7. Profeten siger os, hvad vi behøver at vide, ikke altid hvad vi ønsker at vide.
8. Profeten er ikke begrænset af menneskers fornuftslutninger.
9. Profeten kan modtage åbenbaring om et hvilket som helst emne - timeligt eller åndeligt.
10. Profeten kan udmærket råde i civile sager.
11. De to grupper, som har størst vanskelighed ved at følge profeten, er de stolte, som er lærde, og de stolte, som er rige.
12. Profeten er ikke nødvendigvis populær i verden eller hos de verdslige.
13. Profeten og hans to rådgivere udgør Det øverste Præsidentskab - det øverste kvorum i kirken.
14. Følg profeten og præsidentskabet - den levende profet og Det øverste Præsidentskab - og bliv velsignet - afvis dem og lid.

Jeg vidner om, at disse fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge den levende profet, er sande. Hvis vi ønsker at vide, hvordan vi står overfor Herren, så lad os spørge os selv, hvordan vi står over for hans jordiske kaptajn - hvor nært vi efterlever Herrens salvedes ord - den levende profet - kirkens præsident, og hvordan vi står over for Det øverste Præsidentskabs kvorum. Må Gud velsigne os alle, at vi kan se hen til profeten og præsidentskabet i de kritiske og afgørende dage, der ligger forude, er min bøn. □

Hun bad vores far hjem

Deanne P. Smith

En lørdag eftermiddag tog min far og min bror afsted fra vores gård for at hente et læs træ. Far bad min yngre søster Elaine og mig om at passe godt på gården og at gøre vore forskellige pligter, mens han var væk.

Han bad mig også gå ned til den lavere liggende mark og hente malkekøerne ind, så de ville være i stalden, parate til at blive malkede, når han kom hjem.

Jeg havde haft i sinde at ride på min hest ned til køerne for at bringe dem hjem, men jeg opdagede, at den havde forladt stalden og nu befandt sig sammen med køerne på den lavere liggende mark. Den eneste anden hest var en stor sort en, som far havde sagt, at jeg aldrig måtte

ride på. Men da jeg var doven og ikke havde lyst til at gå hele vejen ud til marken og hjem igen, bestemte jeg mig til at tage denne hest „bare den ene gang”. Jeg sadlede, klatrede op og prøvede så at trække Elaine op bag mig. Men Herren må have holdt hånden over hende, for vi kunne ikke få hesten til at stå stille længe nok, til at hun kunne komme op.

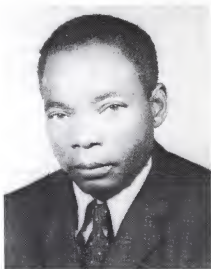
Efter at have lovet hende en ridetur på min egen hest, når jeg kom tilbage, begav jeg mig ned for at hente køerne. På vejen hjem fik hesten forbenene viklet ind i noget ståltråd, og i sine paniske anstrengelser for at komme fri, kastede den mig af.

Jeg blev slået bevidstløs i faldet, og da jeg kom til mig selv, sad jeg på min brors seng. På en eller anden måde var jeg gået tilbage til huset gennem en række marker og havde klatret over flere gærder. Blodet strømmede ned over ansigtet fra en dyb flænge i den ene side af hovedet, og min venstre hånd var brækket bagefter op mod armen. Jeg havde også skrammer rundt om på kroppen.

Idet jeg langsomt forstod, hvilken tilstand jeg var i, kom Elaine grædende ind i værelset. Jeg spurgte hende, hvor hun havde været, og hun sagde: „Jeg har bedt vor himmelske Fader sige til far, at han skal komme hjem og bringe dig til lægen.”

Far fortæller, at netop som dette skete, var han i færd med at save et stykke træ, da han følte, at der var noget galt derhjemme. Han holdt op med arbejdet og sagde til min bror: „Lad os tage hjem. Der er noget, der ikke er, som det skal være.” Han kom hjem et øjeblik efter at jeg havde genvundet bevidstheden.

Jeg har altid følt mig i gæld til min søster for hendes tillidsfulde og ydmyge tro. □

ET NIGERIANSK MEDLEMS HISTORIE

Anthony Uzodimma Obinna

Et uddrag af Anthony Obinnas breve, og historien om ham og hans hustru, Fidelia Njoky Obinna, de første sorte medlemmer af kirken i Vestafrika. Bror Obinna var den første grenspræsident, og søster Obinna den første hjælpeforeningspræsidentinde i den første gren af indfødte, som kirken oprettede i det sorte Afrika.

Uzodimma var det navn, som jeg fik af mine forældre; det betyder: „Den bedste måde” eller egentlig: „Hvis måden er god og indbringende er ingen taknemmelig for lederen, men hvis den er dårlig og ikke giver noget resultat, bliver lederen fordømt og får al skylden.”

Jeg er født i 1928 i Umuellem Enyio-gugu i Aboh Mbaise i staten Imo, Owerri i Nigeria. Jeg kendte ikke mine bedsteforældre men har kun hørt fortællinger om deres liv og om, hvordan de levede. Min far hed Obinna Ugochukwu. *Obinna* betyder: „En hvis far holder meget af ham.” *Ugochukwu* er et ibo-ord, som betyder „gave fra Gud”. Mine forældre og bedsteforældre var afgudsdyrkere. Hvert år lovede de deres guder dyr som geder, får, høns og fugle og mange andre ting, bl.a. afgrøder, til gengæld for at de og deres børn blev beskyttet. Min far havde tre koner, for det var skik i ibo-land at gifte sig med så mange koner, som man kunne forsørge.

Min far var en indflydelsesrig mand, en fredsstifter, han elskede sandheden, han var lokal dommer, og imod al ondskab og løgn. Han var både landmand og handelsmand og meget ydmyg på sin egen måde. Han havde 24 børn, men mange døde som ganske små. Der er nu 11 sønner og 4 døtre i live, samt et stort antal børnebørn. I den primitive tilstand folk befandt sig, afskyede man den vestlige uddannelse og hadede enhver, som talte om at sende deres børn i skole eller bringe dem til kirke. De var altid bange for hvide mennesker og undgik altid at komme dem i vejen eller nær til dem. De ønskede at beholde deres børn derhjemme, hvor de kunne dyrke deres egen jord. Kun mennesker, som blev betragtet som unyttige medlemmer af familien, fik lov at komme i skole eller kirke. Det var meget vanskeligt at sende piger i skole, for deres arbejde bidrog til familiens indtægter. Jeg var meget heldig, og jeg tænkte kun lidt på, hvad Gud havde i beredskab for mig. Jeg var barn nummer fem. Mine forældre sendte mig i skole i 1937, da en englænder besøgte min far, og far ikke kunne forstå hvad han sagde; det fik far til at beslutte sig til at sende mig i skole. Da jeg i 1944 havde taget, hvad der svarer til en studentereksamen, gjorde 2. verdenskrig det vanskeligt for mig at få arbejde, så jeg rejste til Jos i det nordlige Nigeria og begyndte at arbejde som lærer. Da var jeg 17 år gammel. En katolsk præst opmuntrede mig til at tage korrespondancekurser fra Wolsey Hall i Oxford. Jeg var meget interesseret i fag som engelsk, geografi, økonomi, historie, religion og sundhedslære, og jeg klarede mig godt i disse kurser.

I 1950 giftede jeg mig med min kære hustru, Fidelia Njoku. Hun var født i Ibeku Okwuato i Aboh Mbaise i 1930, og datter af Nkoku Ugonabo og hans hustru Ekeoma. Begge forældrene døde da hun endnu var ganske ung, og derfor havde hun ikke mulighed for at få nogen uddannelse. Som forældreløs med yngre brødre og søstre at forsørge klarede hun sig ved at sælge småting og måtte spadsere mange kilometer hver dag fra og til markeder for at sælge nok til at klare det. Hun var omvendt katolik og udnævnt til leder i forskellige organisationer. Hun sagde til mig, at Gud ledede alle hendes handlinger på grund af den store tro, hun havde på ham, og at hun gjorde alt, hvad hun kunne, for at undgå djævelens fristelser.

I vort ægteskabs første år havde vi en hel del vanskeligheder på grund af, at hun fødte dødfødte børn. Alle vore håb var lagt ind under Guds beskyttelse og vore lægers råd. Forholdene var vanskelige så jeg blev handelsmand med min hustru som bestyrer af forretningen. Hun var ærlig og fortjente folks beundring og respekt, og de anså hende for en værdig husmor og et godt eksempel for andre kvinder. Hun føler det som sin pligt altid at give gode råd til folk af alle slags, når som helst det tiltrænges, og for hende er opgaverne i hjemmet altid det vigtigste.

I 1952 begyndte jeg at undervise og arbejdede hårdt for at få en yderligere uddannelse. Min hustru var tålmodig nok til at vente på mig, mens jeg i fire år gik på seminarium. Jeg fik en vidunderlig undervisningskarriere. Jeg var ikke klar over, at Gud havde en

opgave for mig, ved siden af min lille indsats som lærer.

I november 1965 fik jeg i en drøm besøg af et højt menneske, der gik med en stok i sin højre hånd. Han spurgte mig, om jeg havde læst om Christian og Kristiana i *A Pilgrim's Progress* (En pilgrims fremskridt) af John Bunyan. Jeg indrømmede, at jeg havde glemt den, og han bad mig læse den igen. Efter et par måneders forløb viste den samme person sig igen for mig og tog mig med hen til en smuk bygning. Han viste mig rundt i den. Den person viste sig tre gange for mig. Under den nigerianske krig, hvor vi var tvunget til at opholde os inden døre, fandt jeg et gammelt nummer af *Reader's Digest* (Det bedste) fra 1958. Jeg slog op på side 34 og så et billede af den samme smukke bygning, som jeg i drømme var blevet vist rundt i, og jeg genkendte den øjeblikkelig. Overskriften var „Mormonerens fremrykning”. Jeg havde aldrig før hørt ordet „Mormoner”. Jeg begyndte at læse historien på grund af billedet af bygningen, jeg havde set i drømme. Jeg fandt ud af, at hele artiklen handlede om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Fra det øjeblik jeg var færdig med at læse historien, havde jeg hverken rist eller ro. Al min opmærksomhed var rettet mod min nye opdagelse. Jeg skyndte mig straks at fortælle mine brødre om det, og de var allesammen forbløffede og overraskede over at høre min historie.

På det tidspunkt var der ingen forbindelse til udlandet fra Nigeria, så jeg kunne ikke skrive til kirkens hovedkvarter. Da forholdene blev bedre i 1971 skrev jeg og bad om instruk-

tioner. Jeg fik tilsendt brochurer, cirkulærer og en Mormons Bog, bl.a. „Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd” om evangeliets gengivelse. Bror Lamar S. Williams var på det tidspunkt i missionærafdelingen, og hans instruktioner gik ud på, at man på det tidspunkt ikke havde myndighed til at organisere kirken i Nigeria. Jeg blev meget skuffet, men Helligånden inspirerede mig til at blive ved med at skrive. Mange gange så jeg i drømme kirkens missionærer fortælle om kirkens forhold.

Jeg kom ud for forfølgelser, måtte høre øgenavne og finde mig i alle slags beskyldninger. Jeg blev forfulgt på forskellige måder, men jeg vendte altid det døve øre til. Jeg vidste, at jeg havde fundet sandheden, og folks trusler kunne ikke røre mig og min gruppe. Så vi fortsatte med at bede Gud åbne døren for os.

Ældste W. Grant Bangerter besvarede et brev, jeg havde skrevet, på samme måde - at kirken endnu ikke kunne organiseres i Nigeria, men at ledelsen havde et ønske om at gøre det. Den 9. oktober 1976 skrev jeg til ældste Bangerter:

„Jeg har modtaget Deres brev af 24. september og takker for det. Jeg har noteret mig, hvad De sagde deri. Vi har alligevel ikke tabt modet men vil vedblive med at efterleve vores tro, som vi har fundet sand . . .

Vi er meget optimistiske med hensyn til, at vor Herre Jesus Kristus vil gøre det muligt for os en gang i fremtiden at virke mere direkte for kirken. Vi er helt klare over, at vores tro bliver prøvet. Vi gør alt, hvad vi kan for at udvide sandheden blandt så mange af vor

himmelske Faders børn i denne del af verden som muligt.”

Bror Williams sendte os et program, som vi skulle følge på søndage. Vi fortsatte med at bede altid, indtil den 21. november 1978, da kirken officielt blev åbnet for den sorte race (i Afrika) med myndighed til at bære præstedømmet og administrere ordinanserne deri.

Nitten medlemmer blev døbt den dag af ældsterne Rendell N. Maybe, Edwin Q. Cannon jun., og A. Bruce Knudsen.

Aboh gren blev organiseret med Anthony Obinna som præsident, hans brødre Francis og Raymond som hans rådgivere, og hans hustru Fidelia som hjælpeforeningspræsidentinde. Da præsident Obinna gav udtryk for sin bekymring over at skulle have sin egen familie i disse embeder, forsikrede ældste Mabey ham om, at de var blevet valgt på grund af deres værdighed og ikke på grund af deres familieforhold. Den nye præsident skrev øjeblikkelig i et begejstret brev til Det øverste Præsidentskab om givenheden:

„Kære brødre,

Alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne del af Nigeria har den glæde at takke jer og de sidste dages hellige overalt i verden for at have åbnet døren for evangeliet, så det i sin fylde kan komme til vort folk. Vi er lykkelige for de mange timer, I har tilbragt i det øverste værelse i templet med at bede til Herren om at brin-

ge os ind i folden. Vi takker vor himmelske Fader for at have hørt jeres og vore bønner, og ved åbenbaring at have bekræftet den længe lovede dag, fordi han har skænket os præstedømmet med magt til at udøve dets guddommelige myndighed og glæder os over enhver af templets velsignelser. . .

Der er ingen tvivl om, at kirken her vil vokse og blive et indflydelsesrigt centrum for de hellige, og bringe folket i Nigeria fremgang, sådan som det gør overalt i verden.”

Jeg er velsignet med en ydmyg og loyal hustru og syv fine og dejlige børn, som alle er medlemmer af den sande kirke på jorden. Mine børn er allesammen godt uddannede. Min første datter og min første søn er uddannede lærere. Bonadventure er færdig med mellemskolens femte klasse, Angela går i mellemskolens fjerde klasse, Stella Ego går i mellemskolens anden klasse, og Anastasia går i mellemskolens første klasse. Den yngste dreng i familien vil til september 1980 begynde i gymnasiet.

Det vigtigste og det vi holder mest af at tale om i mit hjem er „vores kirke”. Eftersom Kristus vogter sin sande kirke, vil medlemskabet vokse dagligt, og jeg bærer vidnesbyrd om, at kirkens medlemskab i fremtiden vil blive så talrigt som sandet på stranden. Gud er stor og udfører undere. Ingen menneskelig kraft kan tilbageholde Guds værk i denne verden. □

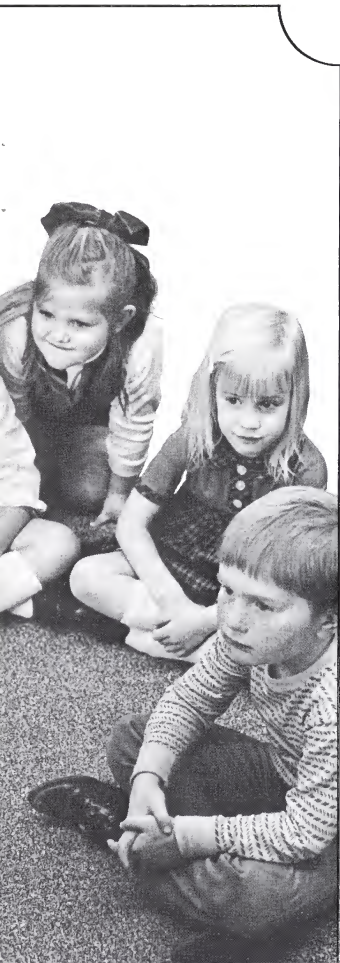
„VELSIGN VENLIGST MIT BARNS LÆRER”

Gladys C. Farmer

Jeg vendte chokeret hjem efter min første dag i primary. Mit eneste håb kunne jeg læse i de urolige udtryk, jeg så i nogle af de andre læreres ansigter, hvilket sagde mig, at de havde haft en lignende oplevelse. Måske havde alle eleverne haft vanskeligt ved at omstille sig efter ferien. Jeg tog hjem igen den næste uge og var fuldstændig slået ud. Ikke et øjeblik havde jeg følt, at jeg havde styr på min klasse. Mine hjemmelavede undervisningsmaterialer havde ikke overlevet den krasse behandling; drengene kravlede op på stolene og forsøgte at krybe ud gennem vinduet; pigerne skændtes indbyrdes og med drengene.

Min første tanke var at opgive - intet menneske kunne klare i elleve måneder at skulle stå over for disse otte-årige. Men jeg var for stolt til at opgive. Hele mit voksne liv havde jeg undervist - søndagsskole, hjælpe-

forening, GUF, seminar, gymnasie-engelsk - og jeg havde aldrig måttet give op. Da min biskop bad mig påtage mig denne opgave, sagde han: „Jeg har på fornemmelsen at dette arbejde i primary vil åbne nye muligheder for din indsigt og udvikling.” Jo, godmorgen, den havde gjort mere end det! Det var den mest ydmygende og frustrerende opgave, jeg endnu havde påtaget mig.

Jeg sov kun lidt den nat, og var irriteret overfor mine børn den næste dag. Til sidst fortalte jeg min mand om mine bekymringer. Han lyttede med sympati og foreslog en meget praktisk løsning: at jeg skulle gøre forældrene opmærksomme på opførselsproblemet og hver uge sende rapportkort hjem med eleverne. Til at begynde med kunne jeg ikke lide at gøre det - stolthed igen! Det var ikke så meget denne „skole-atmosfære” jeg ikke brød mig om, som det at skulle indrømme min fiasko for andre. Men jeg var desperat; og da jeg fotokopierede nogle „rapportkort” og forsigtigt talte med hver enkelt mor, blev jeg klar over, at det ikke var nok.

Det spændende ved rapportsystemet fortog sig i løbet af en måned, men i løbet af denne „vær rolige eller også”-periode havde jeg mulighed for at præsentere mine lektier, bære mit vidnesbyrd, planlægge en klassefest og organisere et tjenesteprojekt til hjælp for en enke. En af de tidligere så urolige drenge sagde til

sin sidekammerat i klassen: „Hold op med at forstyrre mig. Mor har noget til mig, hvis jeg kommer hjem med et godt rapportkort.”

Ugerne gik, nogle bedre end andre, men ingen så katastrofale som de to første. Jeg opdagede, at bestandige afvekslinger - lege, konkurrencer, film og handskedukkehistorier i klassen, besøg uden for klassen og regelmæssige personlige breve til ele-

„Da min biskop bad mig påtage mig denne opgave, sagde han: ‘Jeg har på fornemmelsen at dette arbejde i primary vil åbne nye muligheder for din indsigt og udvikling.’ Jo, godmorgen, den havde gjort mere end det! Det var den mest ydmygende og frustrerende opgave, jeg endnu havde påtaget mig.”

vernes hjem - altsammen hjalp. Midt på året havde de lært at respektere mig; og endnu vigtigere jeg havde lært at elske dem.

Så skete der noget, der fik mig til igen at overveje hele situationen. Jeg brugte en masse tid hver uge til mit arbejde i primary, men jeg brugte

langt mere tid til mine egne tre småbørn, som endnu ikke gik i skole. De var også en prøvelse, en glæde og en udfordring. Det var så dejligt, at vores generte, kloge og oprigtige 4¹/₂-årige Sarah endelig var blevet glad for sin nursery klasse (klasse året før børnehaveklassen i skolen). Jeg var så taknemmelig for Sarahs lærerinde, som havde været ekstra kærlig og opmærksom for at få hende til at falde til ro. Jeg glædede mig til, at Clark, vores vilde 2¹/₂-årige dreng kunne begynde at gå i sin egen søndagsskoleklasse og lade mig alene med Rachel, vores et-årige vrøvlehoved, søndag morgen.

Det frydede mig en søndag, da min mand kom hjem fra præstedømmemødet og beskrev den begejstring, vore nye hjemmelærere lagde for dagen. Bror Bowen havde allerede spurgt, hvornår de måtte komme, og hvilke lektier vi ønskede, de skulle præsentere for børnene. Man kan mærke, at han har været biskop, tænkte jeg. Han ved virkelig, hvad hjemmelærerearbejdet drejer sig om. Jeg prøvede at forberede børnene, idet jeg lærte dem bror Bowens navn, for han var lige flyttet ind i wardet, og jeg forklarede dem, at han var en særlig ven, som ville komme og besøge os, og hjælpe os at lære det, som vi behøvede at vide for at være gode kirkemedlemmer.

Men som det så ofte sker, fik børnene en virus sygdom næste uge. Sarah var ikke rigtig syg, men hun var træt og irriteret. Hun faldt i søvn i en lænestol lige efter middagsmaden, og da dørklokken ringede, løb hun

og hendes bror til døren, endnu kun halvt vågen. Da Sarah så bror Bowen og hans kammerat, der var fuldstændig ukendte for hende, løb hun smågrædende ud af værelset. Hendes far skyndte sig at trøste hende og efterlod mig og de to yngste til at hilse på de forbavsede gæster.

„Hun sov trygt, da I ringede på,” forklarede jeg flovt. „Hun har ikke været rigtig rask. I virkeligheden plejer hun ikke at opføre sig sådan.” Vore nye hjemmelærere var venlige og forstående den aften, men jeg havde sådan glædet mig til dette besøg, at jeg virkelig var skuffet. Jeg sagde ikke noget til Sarah om det

før søndagen før det næste planlagte besøg, da jeg påpegede, at det var vores hjemmelærer, der bad åbningsbønnen, og at han ville besøge os igen. Torsdag kom, og dørklokken ringede præcis klokken 19. Denne gang løb Clark og Rachel til døren: Sarah holdt sig for sig selv i køkkenet.

„Jim, vil du bede dem indenfor,” hviskede jeg til min mand. „Jeg vil prøve at få Sarah til at komme ind.” „Hør nu her, Sarah,” sagde jeg. „Har du ikke lyst til at vise bror Bowen og Pat den drage, du lavede i børnehaven i dag?” Og jeg rakte hende den spraglede trekant fra opslagstavlen.

„Nej, det vil jeg ikke,” sagde hun, idet hun satte sig ned. „Jeg vil bare blive her og tegne.”

„Vær nu så sød at komme ind til familien. Du kan sidde på mit skød.”

„Nej, jeg vil ikke.”

„Kom nu med mig,” insisterede jeg, idet jeg venligt men bestemt løftede hende op og bar hende ind i dagligstuen, hvor de andre allerede havde sat sig.

„Hej, Sarah, hvordan har du det i dag?” hilste bror Bowen hende hjerteligt, idet han rakte hånden frem. Hun vendte hovedet og skjulte det ved min skulder. „Jeg har en særlig lektie i aften for dig og Clark,” fortsatte bror Bowen fornøjet, idet han satte sig på gulvet. „Kom her og sid hos mig og fortæl mig, hvad dette billede forestiller.”

Nysgerrigt tittede Sarah ud på det store billede af nogle børn der sad helt stille, og som han trak ud af en lille stabel. Jeg lod mig stille glide ned på gulvet, mens jeg stadig holdt hende på skødet.

„Dreng og pige,” sagde Clark.

„Det er rigtigt, unge mand,” sagde bror Bowen glad. „Og hvad gør de?” „De står på hovedet,” svarede Sarah drilsk.

„Med armene over kors,” svarede Clark, idet han også lagde sine over kors.

„Godt,” roste bror Bowen. „Og hvorfor er de stille? Hvis hus er de i?”

„I julenissens,” sagde Sarah, og jeg rødmede ad hendes bevidst forkerte

svar. Hun opførte sig nøjagtigt som mine primarybørn, tænkte jeg, når hun med vilje svarede forkert.

Ved slutningen af lektien om ærbødighed og familiebøn, trak bror Bowen en chokoladestang frem, pyntet med bånd. „Vær så god, Sarah. Jeg har taget lidt med, som du kan dele med din bror og søster.”

Jeg så det forventningsfulde blik i Sarahs øjne, men hun rystede på hovedet.

„Giv den til Clark,” svarede hun i pinagtig selvfornægtelse.

„Mange tak,” sagde Clark, idet han rakte hånden frem.

„Han er meget skarpsindig ikke?” bemærkede bror Bowen til mig.

„Jo, det er de alle tre,” svarede jeg som forsvar. Da hjemmelærerne var gået, og Jim tog børnene med ud i køkkenet for at de kunne dele chokoladestangen, stod jeg tilbage og så på den lukkede dør med tårer i øjnene. „Kære Gud, vil du ikke nok sørge for, at han ikke opgiver hende,” bad jeg stille. „Jeg ved, at hun har opført sig forfærdeligt, men hun kan være så god og så sød. Velsign venligst ham til at være tålmodig og at holde af hende.”

Pludselig viste de seks små primaryansigter sig for mit indre - de uartige, som jeg havde kæmpet med de første fire uger. „Åh nej,” gispede jeg, idet jeg pludselig forstod min opgave. „Hvor mange af *deres* mødre må ikke have bedt den samme bøn dengang i september?” Min beslutning om at være tålmodig og fantasifuld over for dem, som jeg underviser er ikke siden blevet mindre. □

Jennie skælvede og trak klude-
tæppet tættere omkring sig. Hun
holdt sig tæt op ad Susan. Uden for

vognen piskede vinden hårdt hen
over prærien, så den hvide teldug
smækkede og klappede oven over

TORDENVEJR OVER PRÆRIEN

Dian Saderup

hende. Hun spekulerede ængstelig over, om den store vogn mon kunne modstå den rasende storm. Far havde sagt, at vognen skulle være deres hjem på den lange vej til den store Saltsødal. *Men hvad nu, hvis stormvejret sonderrev denne gamle vogn, tænkte hun, hvordan vil Susan, den lille Sarah, mor og far og jeg så komme til dalen?*

Selv om vognen var kold og ubekvem, så gav den dog et ganske godt ly for uvejr, og den var stor nok til at medføre det, som Jennies familie behøvede for at kunne stifte deres nye hjem i Salt Lake. Foruden alt fars værktøj var der et solidt plovjern. Også mor havde pakket mange ting. Hende skønne tallerkener var omhyggeligt pakket ind i sengetøj og linned, for at de ikke skulle gå itu, når vognen slingrede sig vej gennem ødemarken. Hun havde også pakket en syeske med saks, tråd og nåle. Sammen med kornet og grøntsagsfrø var der nogle poser med blomsterfrø. Smukke blomster i baghaven ville hjælpe med til at gøre deres nye hus til et hjem. Der havde ikke været plads til deres møbler, så mors elskede, udskårne toiletbord var blevet solgt, ligesom fars kommode og Susans sengeramme.

Jennie tænkte på deres dejlige hjem i Nauvoo. Det havde været svært at forlade det, men nogle onde mennesker havde tvunget dem til at rejse. Far havde lovet hende, at de en dag ville få et nyt hjem i Rocky Mountains, hvor de alle kunne være i sikkerhed og blive lykkelige. Nu rullede tordenvejret højlydt hen over

prærien, og vinden hylede gennem natten. Jennie begravede hovedet i sin dyne og ønskede, at de lykkelige og trygge dage snart ville komme.

„Søster Quigley! Søster Quigley!” Det var bror Olenslagers indtrængende stemme. Lyset fra den blinkende lygte sås gennem vognens teldug. „Er du vågen? Du må komme. Min hustru er ved at føde!”

„Ja, bror Olenslager, jeg er vågen, og jeg kommer straks.”

Jennie hørte, hvordan mor hurtigt klædte sig på inde i den kolde, mørke vogn. Far var borte i nat, for det var hans tur til at holde vagt over dyr og heste. Jennie forstod pludselig, at hun ville blive alene tilbage i den store, mørke vogn sammen med den 4-årige Susan og den lille Sarah.

„Mor,” hviskede hun.

„Jennie, jeg må over og hjælpe søster Olenslager. Vær sød at holde øje med de små, hvis de skulle vågne.”

„Ja mor,” Jennie var så tør i halsen at hun næsten ikke kunne tale. Ih, hvor hun ønskede at græde og sige: „Lad være med at gå mor. Jeg er bange!”

„Hvis jeg ikke er tilbage før i morgen, Jennie, må du lave morgenmad og gøre vognen parat til afgang ved morgengry. Morgenklokken vil ringe, når det er tid til at vågne op.” Så listede mor ned fra vognen og ud i den våde nat, over til søster Olenslager.

Bummmmm! Et frygteligt torden-skrald dundrede gennem natten, lige over hovedet på Susan, så hun vågnede. „Mor!” skreg hun.

„Hun er her ikke, Susan.” forklare-

de Jennie, idet hun prøvede at berolige sin forskrækkede søster. „Hun er gået hen for at hjælpe søster Olenslager med hendes nye baby.” „Mor skal komme,” sagde Susan, idet hun begyndte at græde. „Jeg er bange.”

Jennie knugede sin lille søster til sig og sagde stille: „Vær ikke bange. Alting skal nok gå. Jeg er her hos dig. Det er bare dette her støjende uvejr, der har vækket dig. Vær nu sød at sove igen.”

Jennie holdt sin rystende lillesøster i sine arme og prøvede at skjule den angst, hun selv følte. Ufrivillige tårer rullede ned ad hendes kinder og ned på Susans blonde hår. *Åh, hvis dog bare far var her*, ønskede hun. *Han lo altid ad uvejret*. Jennie syntes, at fars bragende latter var højere end tordenen, og hans stærke arme stærkere end den susende vind.

„Shh. . .,” hviskede Jennie. „Vær rolig, Susan.” Men den lille, som rystede under kludetæppet, var ikke så let at få til ro. Ikke længe efter vækkede hendes snøften den lille Sarah, som begyndte at bevæge sig og klynke.

Samtidig blev stormen værre, og regnen piskede uophørligt mod telt-dugen. Lynene blinkede, strålende hvide, og tordenen rumlede og gav ekko tværs over himlen. Jennie fik en kold knude i maven af frygt. Hun kunne ikke længere sige noget til sine søstre eller trøste dem. Mor havde sagt, at hun skulle tage sig af de små, men hun var selv så bange. *Åh, hvad kan jeg gøre?* tænkte hun bønfuldende.

Så huskede Jennie noget, som far havde sagt til hende, dengang de forlod deres hjem i Nauvoo. Han havde sagt, at der ville komme øjeblikke, hvor hun kunne føle sig ensom og bange, og at hun i sådanne øjeblikke kunne blive nødt til at gøre noget, som hun syntes, hun ikke kunne klare. Men selv om han og mor måske slet ikke var i nærheden, så behøvede hun ikke at være alene. Han havde forklaret, at vor himmelske Fader med glæde ville hjælpe hende, når hun trængte til det. Han ville være glad for at trøste hende, når hun var bange, og lykkelig for at være hos hende, når hun var ensom. Alt, hvad hun skulle gøre, var at bede om hans hjælp, så ville hendes bønner blive besvarede.

Idet Jennie tog sig sammen og bekæmpede sin angst, rejste hun sig op på knæ ved siden af sine to søstre. Så bad hun af hele sit hjerte vor himmelske Fader velsigne hende og hendes søstre Susan og Sarah, og være med dem under uvejret. Da hun var færdig med at bede, kravlede hun tilbage under dynen.

Snart sov både Susan og Sarah sundt og godt ved siden af hende. Mens Jennie lå der ved siden af de små, følte hun frygten forsvinde fra hjertet, for at blive erstattet af en varm ro og fred. Da hun var træt af at lytte til uvejrets buldren, faldt også hun i en rolig søvn. □

HJEMME ER, HVOR FAR ER

Agnes Kempton

Greta kastede en håndfuld krummer ud til ænderne, der ivrigt ventede på deres morgenmad. Men i virkeligheden var hun ikke særlig interesseret i, hvad de foretog sig. Det forekom hende, at den skude, som hendes far styrede, aldrig havde bevæget sig så langsomt gennem kanalen.

Hendes far vendte sig og smilede til hende. „Prøv nu at være tålmodig en lille smule længere, Greta. Det varer ikke længe, før du igen vil se din fætter og kusine. Vi er der næsten.” Hans datter nikkede og sagde: „Det er bare det, at det er Annies fødselsdag i dag, og vi har ikke været der, siden Hans' fødselsdag i september sidste år. Jeg kan næsten ikke vente med at få at vide, hvad de har lavet, siden vi sidst så dem.”

Fars ansigt blev pludselig en smule alvorligt. „Det ville være dejligt, om du noget oftere kunne være sammen med børn på din egen alder. Jeg ville ønske, jeg kunne gøre noget ved det, men det er bare ikke muligt lige nu at bo andre steder end her på denne husbåd.”

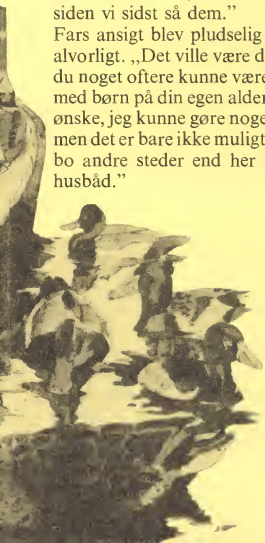
„Det gør ikke noget, far.” svarede Greta. „Jeg ved godt, at det er dit arbejde at transportere grøntsager og ost fra landmændene til markedet i Amsterdam, og at det er vigtigt at gøre det. Desuden er det ikke en hvilken som helst pige forundt at bo på en husbåd.”

„*Det hjælper jo ikke,*” tænkte hun, „*at jeg gør far ked af at jeg føler mig ensom en gang imellem, eller at jeg synes dagene somme tider føles så lange, når jeg ikke har nogen på min egen alder at tale eller mere mig med.*” Men Greta havde ikke megen tid til at tænke over sådan noget netop nu. Hun kunne se onkel Ludwig, Annie og Hans vinke til dem fra land!

Et par minutter senere gav Greta ivrigt sin fætter og kusine et mægtigt knus. De smilede. „Ih, hvor er det dejligt at se jer igen!” udbrød hun. „Det er den dejligste fødselsdagsgave, jeg kunne få,” erklærede Annie. „Ih, hvor er det længe siden!” Hans kunne ikke have set gladere ud, om det også havde været hans fødselsdag. „Lad os skynde os hjem,” ivrede han. „Vi har en overraskelse, du skal se, Greta.”

Onkel Ludwig og Gretas far var så opslugte af deres samtale, at de ikke lagde mærke til, at de tre børn satte i løb hen ad vejen. Der var kun et lille stykke hen til det store gule hus øverst på bakken.

Tante Hilda ventede på dem ved døren. Hun tørrede de melede arme af i sit rødprykkede forklæde, før hun tog Greta til sig i et mægtigt knus. „Vi har sådan glædet os til

dette i lang tid," sagde hun. „Det er dejligt igen at have dig hos os, Greta."

Pludselig følte Greta en stor klump i halsen, så hun næsten ikke kunne tale. Hun spekulerede ofte over, om hendes fætter og kusine mon vidste, hvor heldige de var, både at have en mor og en far. Hun spekulerede også på, om de påskønnede dette store, dejlige hus, hvor de boede.

Hendes tante havde været ved at bage *poffertjes* (æbleskiver), og nu gav hun hver af børnene en af de små, runde æbleskiver. De var endnu varme og dækkede af et rigeligt lag smør og sukker.

„Løb I nu udenfor," sagde tante Hilda, „mens far og jeg snakker."

„Hvor er den overraskelse, som I ville vise mig?" spurgte Greta.

Hans og Annie førte hurtigt Greta ned i baghaven.

„Her er det," sagde Hans.

Greta så en lille, dejlig have fuld af farvestrålende tulipaner. „Jeg har lagt løgene, og Hans har lavet de små stier af runde sten og fiskedammen!" forklarede Annie. „Han har også lavet den lille vindmølle!"

„Det er en skøn have!" udbrød Greta. „Hvor må det have været morsomt at arbejde sammen."

Da børnene kom tilbage til huset, sad deres forældre rundt om køkkenbordet.

Onkel Ludwig rømmede sig. „Greta, hvad ville du sige til at blive hos os her i vinter, så du kunne gå i skole sammen med din fætter og kusine? Din far synes, at du er kommet i den alder, hvor du bør have et mere

permanent hjem, end han kan give dig."

Gretas far nikkede og forklarede. „Jeg har tænkt på det i nogen tid, Greta. Men jeg ville finde ud af, om det var i orden med din tante og onkel."

„Greta!" udbrød Annie, „Ih, hvor vil det blive dejligt!" „Så kan vi være sammen hver eneste dag," smilede Hans.

Greta følte lykken vokse inden i sig. Dette var hendes drøm, der blev til virkelighed.

Så opdagede hun, at hun stirrede på sin far. Pludselig forstod hun, at hun skulle forlade ham. Og hun vidste, at selv om han smilede lige nu, så var han meget trist ved det inderst inde.

„*Han vil blive meget ensom uden mig,*" tænkte hun.

Greta gik over til sin far, lagde sin hånd ind i hans og sagde til onkel Ludwig: „Jeg er glad fordi I inviterede mig til at bo hos jer, men jeg er jo ikke noget rigtigt medlem af jeres familie." Hendes stemme blev blød, da hun vendte sig om mod sin far.

„Vi er en familie far - du og jeg - og jeg vil gerne have, at det forbliver sådan."

Hendes far så på hende, taknemmelig men overrasket. „Men jeg troede, at det var noget, du gerne ville, Greta. Jeg ønsker, du skal være lykkelig."

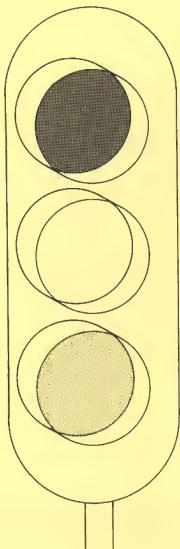
„Jeg er lykkelig," svarede Greta.

„Det var pænt af onkel Ludwig at invitere mig til at bo her, men jeg vil helst være hos dig. Jeg er meget lykkelig, far - lykkelig over, at jeg er din datter." □

TRAFIK-BYEN

Barbara Horngren

I Helsinki (Helsingfors) kan børn i børnehaven og op til 13 år gøre sig fortjent til et „kørekort“. Det giver dem selvfølgelig ikke lov til at køre på de almindelige veje, men kun på

vejene i Børnenes Trafik-by. I denne by gælder de samme love som på Finlands almindelige veje.

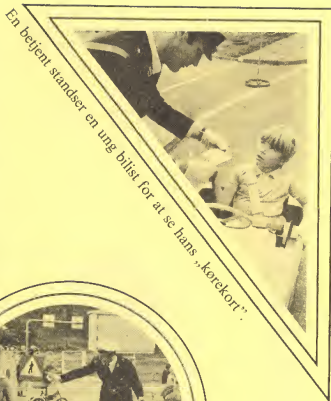
Børnenes Trafik-by, der blev grundlagt i 1958, er en samling veje i lilleputformat på størrelse med en fodboldbane. Pladsen er udlagt som et ottetal med krydsende gader, fodgængerfelter, trafiklys og et stort gadekryds. Der er politi, som dirigerer den stadige strøm af fodgængere, cykler og små pedaldrevne biler.

Bilerne er skænket af gavmilde fabrikanter og „Talja“, som er organisationen for trafikikkerheden i Finland (Suomi). Helsinki by har skænket grunden og de tilhørende lagerbygninger samt bygget vejene.

Børnenes Trafik-by kan tage fra 700 til 800 børn om dagen. Der er klasseundervisning fra 10 om formiddagen til 16 om eftermiddagen mellem september og maj, dvs. i skoletiden. I sommerferien kan børnene komme og øve sig i at køre. Instruktører er politibetjente, sædvanligvis unge mennesker, som har fået særlig undervisning i at belære børn. Først når børn kan besvare spørgsmålene om trafikproblemer, får de lov til at køre bilerne. Så får hvert barn tildelt 45 minutter til at køre i, per besøg. Der kræves, at et barn i alt har haft mindst 2 timers køretid, før det kan få sit kørekort.

Ældre drenge og piger kan blive politiassistenter og hjælpe til med at dirigere trafikken i Trafik-byen. Helsinki trafikskolen har haft så megen succes, at lignende skoler er blevet oprettet andre steder i landet, og flere er planlagt. □

En betjent viser, hvorledes biler kan støde sammen, hvis trafikreglerne bliver overtrådt.

En betjent stander en ung bilist for at se hans „kørekort“.

En betjent stander en bilist for at minde ham om fodgængernes ret.

Fotografier bragt med tilladelse fra Finland National Tourist Office.

En betjent kontrollerer, at de rigtige håndsignaler bliver brugt.

Et barn standser ved en lyskurve.

HVAD KAN MAN GØRE I MODGANG?

Steve Dunn Hanson

Da mine tipoldeforældre sluttede sig til kirken i Sverige for mere end hundrede år siden, stod de over for en lang rejse over havet til Amerika, derefter en tur med toget fra New York til Omaha, hvorefter det gik med oksetrukket vogn til Salt Lake City. Men da de gik op i toget i New York, opdagede de, at de skulle med kvægvogne der var blevet brugt til at fragte svin til markedet - og vognene var snavsede og fyldt med utøj.

Tipoldemor accepterede forholdene, men ydmygelsen var næsten mere end tipoldefar kunne bære. „At tænke sig, at vi ikke er bedre end svin,” mumlede han. Alligevel foretog han rejsen, skønt modvilligt.

„Thi vor trangsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os”
(se Kor. 4:17).

Tipoldemor ventede et barn, og da de nåede Omaha for at begynde den lange tur mod vest, var tipoldefar bekymret for hendes helbred og det kommende barns sikkerhed. Rejselederen forsikrede ham om, at der var kompetente kvinder med, der kunne virke som jordemødre, og at alting nok skulle gå, så derfor begyndte de rejsen.

Et eller andet sted på Nebraskas prærier blev der født et sundt barn. Men et par dage senere fik den tre-årige søn kolera. Midt om natten gik tipoldefar hen til vognen ved siden af for at låne et stearinlys men fik at vide, at de ikke havde noget til overs. Det ærgrede ham, og vred i sindet satte han sig i mørket med sin søns slappe, feberhede krop i armene. Drengen døde den nat.

Næste morgen sagde rejselederen, at de ville holde en kort begravelsesceremoni og begrave drengen i en fordybning, idet han undskyldte, at de var i indianerland og ikke havde tid til at gøre andet. Men tipoldefar kunne ikke acceptere det og insisterede på at blive længe nok til at grave en ordentlig dyb grav, så dyrene ikke kunne få fat på liget.

Hele dagen og langt ud på natten arbejdede han med at sammentømre en stærk kiste og grave en grav på halvanden meters dybde i den hårde jord. Til sidst begravede han, svedende og grædende, sin søn og vandrede hele natten for at indhente vogntoget. Han var helt nedbrudt af sorg og vred på rejselederen, fordi han ikke havde villet vente, så hans søn kunne få en ordentlig begravelse, og han var vred over, at Gud „tillod“ hans søn at dø. Da han indhentede sin vogn og fortal-

te sin hustru om sine overvejelser, talte hun blidt til ham:

„Far, vi må se at få det bedste ud af det. Den lille og jeg har det udmærket, og takket være Herren har alle de andre det også godt. Hvis vi når rejsens mål uden flere vanskeligheder, skal vi være taknemmelige mod vor himmelske Fader. Vi har sluttet os til kirken, fordi vi tror, at det er den eneste sande kirke, og jeg har fuld tillid til, at den er det. Vi er ikke de eneste, der møder sorg og vanskeligheder på denne rejse“ (fra Håkon Hansons historie).

Men dette var ikke enden på deres vanskeligheder; de vedblev hele deres liv at komme ud for alvorlige problemer og modgang. Men skønt disse to kom ud for nøjagtig de samme vanskeligheder, påvirkede det dem forskelligt. Tipoldefar blev sky, kværulantisk og bitter. Han holdt op med at gå i kirke og fandt fejl hos kirkens ledere. Han blev fanget i sine egne misstemninger, og Kristi lys blev bestandigt svagere hos ham.

Modsat øgedes tipoldemors tro. Hvert nyt problem syntes at gøre hende stærkere. Hun blev en barmhjertighedens engel - fyldt med sympati, kærlighed og barmhjertighed. Hun var et opmuntrende lys for alle omkring sig. Hendes familie samlede sig omkring hende og betragtede hende som deres leder.

Når jeg gentagne gange har læst denne historie og har tænkt over mine tipoldeforældres forskellige reaktioner på deres vanskeligheder, og jeg selv er kommet ud for store problemer, har jeg studeret skrifterne for at få en bedre forståelse af hensigten med dem. Til

at begynde med fandt jeg det noget forvirrende. I nogle tilfælde i skriften synes det, som om prøvelser og vanskeligheder er straffe for en begået overtrædelse eller synd - frugten af uretfærdige handlinger eller ukloge beslutninger. Men paradoksalt nok fandt jeg ud af, at i mindst lige så mange tilfælde var det retfærdige mennesker, der kom ud for de samme prøvelser.

Jeg har lært at acceptere, at det bringer ubehagelige følger at bryde Guds love - modstand eller modgang - og at Herren somme tider lader os kæmpe mod vanskeligheder, der vil give os mulighed for at overvinde særlige svagheder. Og jeg er også blevet klar over, at nogle af de vanskeligheder, vi kommer ud for, ganske enkelt er en følge af, at vi lever i en telestial verden, og ikke i en celestial. Det at vi har telestiale legemer, lever mellem telestiale mennesker, og at vi har telestial kundskab og visdom, bringer os helt naturligt vanskeligheder, problemer og frustrationer.

Endnu vigtigere er det, at jeg er kommet til at forstå, at det er selve prøven for os at leve i en telestial verden og være celestiale mennesker. Vores forbillede er Jesus Kristus, som, idet han talte om Joseph Smiths mange prøvelser, sagde til profeten: „Du skal vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.

Menneskesønnen steg ned under alt

dette: er du større end han?” (L&P 122:7-8).

Nu prøver jeg, ligesom min tipoldemor for så mange år siden, at bekymre mig mindre om, hvorfor jeg kommer ud for modgang, og beskæftiger mig mere med, hvad jeg kan gøre ved det, hvordan jeg kan lære deraf, og hvordan jeg i højere grad gennem det kan blive mere som Kristus. Hvordan jeg vil reagere på det - om jeg finder på undskyldninger eller overvinde, om jeg giver op eller holder ud, om jeg bliver bitter eller kærlig - det er op til *mig*. Og det valg vil hjælpe mig til at afgøre, hvor meget jeg vil nærme mig Frelserens måde at leve på.

Apostlen Paulus havde en god forståelse af forholdet mellem modgang og ophøjelse: „På alle måder er vi hårdt trængte, men ikke indestængte, tvivlrådige, men ikke fortvivlede, forfulgte, men ikke forladte, slået til jorden, men ikke slået ihjel.

Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os” (2 Kor. 4:8-9, 17). Selv om vore vanskeligheder og vor modgang somme tider synes hverken „let” eller „stakket” (kortvarig), vil vi - hvis vi følger Kristi eksempel - opdage, at vi ikke blot øver os i et ønske om at overvinde, men at vi også går fremad i den rigtige retning. Enhver vanskelighed kan føre os ét skridt nærmere vor himmelske Fader, hvis vi vil lade den gøre det. □

Den lette måde at dele evangeliet med andre

Dee V. Jacobs

Ethvert medlem en missionær.
„Selvfølgelig vil jeg gerne missionære, men jeg er genert.”

„Det er vanskeligt at missionære.”

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige.”

„Jeg vil ikke tvinge evangeliet ned over hovedet på folk.”

Så hvad vil I sige til en enkel metode, der giver jer mulighed for at præsentere kirken og de evangeliske principper for en mængde venner og bekendte - mens I udfører jeres lektier til skolen?

Karen og Susan Jacobs fra Walnut Creek i Californien fandt det morsomt og berigende. Det begyndte, da Karen gik i femte klasse på den amerikanske skole i København. Hun spekulerede på, hvilket emne hun skulle behandle i en stil, hun skulle skrive om amerikansk historie. Læreren forlangte fodnoter, en litteraturfortegnelse, emnekort og en mundtlig gennemgang - hele redeligheden. Hendes vanskeligste problem var at finde et emne. Hendes forældre foreslog, at hun skulle berette om mormonernes vandring vestpå.

„Ja, hvorfor ikke?” sagde hun.

Da hun først fik begyndt, var det et lettere emne at behandle end de fleste andre med al den hjælp, hun kunne få derhjemme, og den interesse hun havde fået for emnet i primary og søndagsskolen.

Der var kun få i klassen, som vidste ret meget om mormonerne, og den mundtlige rapport, der var fyldt med interessevækkende enkeltheder, skabte livlig diskussion de næste mange måneder. Og

hun fik endda også allerbedste karakter!

Da de først havde fået øjnene op for muligheden, brugte søstrene Jacobs den med variationer ved utallige lejligheder. For eksempel skabte Susan i 8. klasse interesse i en kemiklasse ved at fortælle om virkningerne af at ryge, ved at skære et kalvehjerte i stykker i klassen (hun havde af en student fra George Washington University lært, hvor man skulle skære, og hvordan hjertet fungerer). En sådan præstation af en ung pige gjorde stort indtryk på klassen - og de fik en stærkt virkende forklaring om visdomsordet. Karakteren var også her i top!

Hjertelektionen blev så godt modtaget, at Karen brugte en kalvehjerne til at demonstrere virkningerne af narkotikamisbrug ved en videnskabelig udstilling - og fik præmie derfor. Og også her gav hun en let udført og letforståelig forklaring af en enkelt del af Herrens sundhedslov.

Som realskoleelev i Washington-Lee High School i Arlington i staten Virginia blev Karen meget vred over at finde en nedsættende beskrivelse af profeten Joseph Smith i sin historiebog. Den beskrev Joseph Smith som en landarbejder, der drog fra sted til sted i sin søgen efter begravede skatte. Hun påpegede unøjagtighederne for sin lærer, som reagerede ved at bede hende holde et foredrag for klassen om kirkens tidlige historie. Karen var nervøs for det, men ac-

„Det er almindeligvis forstået, at alle kirkens medlemmer bør være missionærer . . . de er hver især et lys, og det er deres pligt ikke at skjule deres lys under en skæppe, men det bør sættes på på et bjerg, så alle mennesker kan ledes deraf.”

(Præsident David O. McKay)

cepterede udfordringen. Hun fandt sin rapport fra femte klasse frem. Og med en tilføjelse af „Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd” og andet materiale var det netop det helt rigtige. Hun fik tildelt en hel time med klassen. Læreren bad omgående Karen gentage sit foredrag for hans anden klasse på samme alderstrin. Der kom snesevis af spørgsmål frem, som førte til, at missionærerne blev indbudt til at forklare mere.

Skønt der kun var tre medlemmer af kirken i hendes afgangsklasse med 800 elever, fik Karens egen klasse lov til at høre ikke færre end *fire* mundtlige præsentationer om kirken. Karen talte om Den forenede Orden, Mike Miller om de ernæringsmæssige aspekter ved visdomsordet, og Mark Forsyth om kirkens styrelse. Belønningen kom, da en pige, der ikke var medlem af kirken, og som var blevet påvirket af sit besøg i Washington templet for indvielsen med hjælp fra sine medlemsvenner fortalte om mormonerens tempelbyggeri.

Karens, Susans og deres venners villighed til at prøve denne metode fik vidtrækkende indflydelse. Bogstavelig talt alle i skolen kendte dem som mormonerne. Skolen, som ligger i en af de større forstæder til Washington D.C.

(forbundshovedstaden i USA), har fortrinsvis elever som er børn af udenlandske diplomater, kongresmænd og militære og politiske ledere; alligevel var skolen fuld af

narkomaner, umoralitet, dårligt sprogbrug, og manglende regler forpåkledning. Hundredvis af eleverne havde overhovedet ingen standarder at leve efter, og ingen idealer at se op til. Men den lille SDH-flok var anerkendt og respekteret, i lige høj grad af lærere og elever, for det de troede på. Ingen blev drillet eller bragt i nogen form for vanskeligheder. Tværtimod var den nyttig til at forebygge uønskede aktiviteter, når det var muligt at sige: „Husk, at sådan noget gør mormoner ikke.” Måske var det delvis på grund af denne tidlige villighed til at dykke ned i evangeliske emner og dele SDH-lære med andre, der er skyld i, at Karen i dag holder pause i sine studier ved Brigham Young Universitys æresprogram og bru-

ger tid på en mission i Spanien, og at Susan kun må vente et par måneder mere på at få sin missionskaldelse.

En stor Herrens profet har kaldet alle medlemmer til at være missionsnærer. Kan I forestille jer den kolossale virkning det ville have på såvel lærere som elever, hvis hver eneste SDH-elev hvert år ville skrive bare én stil eller holde ét foredrag om kirken? Selv i områder, hvor der er mange medlemmer, har ikke-medlemmer aldrig fået virkelig, førstehånds oplysninger om vor lære. Hvilken lettere måde kan tænkes til at følge præsident Kimballs opfordring om at gøre noget ved det? Prøv det! Eller for at sige det med vor elskede profets motto: „Gør det!” □

EN BISKOP, EN FAR, EN SEJLBÅD

David Hammond

Jeg trommede med fingrene på stolens smalle armlæn, drejede mig så til højre og kikkede på fotografiet af Det øverste Præsidentskab, der hang på den lyseblå væg. *Tag det roligt*, sagde jeg til mig selv. Når alt kommer til alt, så er det mig selv, der har bedt om at måtte komme. Jeg kunne høre en kendt stemme blive højere, idet biskoppen forlod sekretærens kontor, gik over hallen og kom ind til mig. Han smilede og sagde: „Nå Jeff, hvordan går det?”

„Fint, meget fint,” sagde jeg højt, mens jeg ved mig selv desperat tænkte: „Hvad vil jeg her?”

Biskop Smith trak sin tunge stol frem fra sit meget solide skrivebord, satte den ved siden af mig og satte sig, mens han igen smilede. Biskop Smith var en stor mand, meget fyldig, og når han smilede, forekom hele hans krop at stråle sammen med ansigtet. Jeg soledede mig et øjeblik i al den varme og sagde så: „Ser du biskop, i virkeligheden er det ikke altsammen så godt. Jeg har tænkt meget over vores samtale i sidste måned, og på den mission. Og - ærlig talt - jeg kan altså ikke tage afsted.”

„Du mener ikke, du kan rejse?”

„Netop. Jeg er 22 nu. Jeg vil være 24, når

jeg kommer tilbage. Jeg bliver for gammel.”

„For gammel til hvad?”

„Hold nu op, biskop. Du ved, at jeg lige er blevet færdig med universitetet. Jeg er en ganske god botaniker. Hvordan kan jeg arbejde sammen med en, som lige er begyndt at læse, mens jeg spekulerer på at gå op til eksamen i professor Gotliebs plantepatologi? Jeg kan fortælle dig lige, hvad du måtte ønske at vide om hvedekim.”

Biskop Smith så et øjeblik på mig, så lænede han sig frem og spurgte meget venligt: „Er det den virkelige grund?”

Jeg var ikke forberedt på det spørgsmål. Jeg havde håbet på et glad smil og en hurtig accept. „Jo, ja, i det store og hele,” stammede jeg. „Jeg mener, det er det væsentlige.”

„Jeff, vi to har haft nogle alvorlige samtaler. Sig mig, hvilke andre grunde kan du have foruden denne helt væsentlige?” Stolen knirkede, da biskop Smith lænede sig tilbage.

„Jo, ved du hvad?” Jeg stak hænderne frem og trak en tråd ud af mine bukser. „Biskop, jeg har ikke netop truffet de bedste beslutninger i en tid. Det har heller ikke hjulpet at jeg har været passiv

Jeg har tænkt meget over vores samtale i sidste måned, og på den mission. Og, ærlig talt, jeg kan altså ikke.

i 7 år. Hvordan kan jeg sige til en undersøger, at jeg elskede søndagsskolen, da jeg var lille, eller: „Jeg har altid været, at det er vigtigt at efterleve vidensordet? Hvordan kan jeg tale om mål, loyalitet eller vidnesbyrd?”

„Nyomvendte kan tale om vidnesbyrd og mål og loyalitet, og de har ikke altid været aktive medlemmer.”

„Men de har besluttet at tilslutte sig, ikke at forlade.”

„Du bestemte dig til at komme tilbage.” Jeg havde ikke noget at sige i det øjeblik, og det eneste jeg kunne høre, var noget støj ude i hallen. Efter et øjebliks forløb sagde biskoppen venligt: „Jeg forstår det ikke helt. Er du bekymret for din værdighed?”

„Biskop,” svarede jeg med fasthed i stemmen. „Jeg er begyndt på et nyt liv.

„Mine forældre er temmelig forstående. Vi har altid kunnet tale rigtig godt sammen. Da jeg holdt op med at gå til præstedømmet og derefter til søndagsskolen, for til sidst helt at holde mig fra kirken, truede de mig aldrig eller råbte ad mig. Jeg er overbevist om, at de følte sig ulykkelige derved, men jeg kunne altid mærke, at de elskede mig.”

Jeg har ikke noget at skjule. Jeg ved, at Herren elsker mig, og jeg elsker ham. Men ved hvert nadvermøde og til alle generalkonferencer hører jeg, at Herren kun ønsker de bedste, de stærkeste, de

mest ansvarsfulde til at være hans missionærer.”

„Jeg tror, jeg begynder at forstå, Jeff.” Biskop Smith sad et øjeblik tavs og trykkede sine tykke fingre mod hinanden. „Har du talt med din far om det?”

„Kun en smule. Jeg har i det hele taget ikke sagt meget. Men i hvert fald har jeg fortalt ham, at jeg skulle til dette møde i aften.”

„Jeff, måske er det tid nu at tale med din far. Jeg kender ham; han er en god mand. Tal med ham og kom så her tilbage. Er det i orden?”

Samtalen var ikke forløbet helt, som jeg havde planlagt den. Pludselig vidste jeg ikke rigtigt, hvad jeg skulle gøre. „Det er i orden,” sagde jeg, og vi rejste os. Biskop Smith fulgte mig til døren, og lige efter at han havde trykket min hånd, trykkede han mig ind til sig.

„Husk nu,” sagde han, „at komme og tale med mig igen.”

Idet jeg forlod bygningen, tænkte jeg på at besøge nogle venner. Jeg overvejede også at tage op på universitetet og spadseren en tur rundt i drivhusene. Selv om jeg havde taget afgangseksamen, hjalp jeg stadig professor Gotlieb med nogle undersøgelser af solsikker. Og så bestemte jeg mig alligevel til at tage hjem og tale med far.

Mine forældre er temmelig forstående. Vi har altid kunnet tale rigtig godt sammen. Da jeg holdt op med at gå til præstedømmemødet og derefter til søndagsskolen for til sidst helt at holde mig fra kirken, truede de mig aldrig eller råbte ad mig. Jeg er overbevist om, at de følte sig ulykkelige derved, men jeg kunne altid mærke, at de elskede mig. Jeg har aldrig helt ignoreret mine forældre, men jeg havde venner og også skolen, som holdt mig temmelig travlt

optaget. Men da jeg igen begyndte at komme i kirken - tilskyndet dertil af to storartede hjemmelærere - sagde jeg ikke meget derom til mine forældre. Jeg husker den lille pause, der opstod den første gang jeg bad dem følges med mig i kirke, så jeg kunne komme til institut, og at far så sagde: „Er du sikker på det?”

Jeg blev forbavset, da jeg kom hjem og så, at lysene var slukket og bilen borte. Men jeg lagde mærke til, at lyset i gården var tændt, så jeg lod bilen stå og gik om bag huset. Der fandt jeg far arbejdende på sin stolthed og glæde, hans lille, gamle sejlbad. Da jeg var lille, plejede vi at tage på sejltur på Lourraine-søen, oppe nordpå. Båden var i virkeligheden ikke meget værd. Der kunne kun være én deri ad gangen, men vi holdt allesammen meget af at prøve og være med, selv om vi tilbragte det meste af tiden i søen og ikke i båden. Efterhånden som vi alle blev ældre, fik alle mere travlt, og vi tog ikke længere så ofte ud med båden. Til sidst stod den lænet op mod garagen, indtil min yngste bror kom til at strejfe den med bilen; så gemte vi den under noget lærred bag huset. Nu, da alle børnene var borte, var fars interesse for at sejle i den igen blusset op. Sidste år begyndte han at arbejde på båden. For et par uger siden hjalp jeg ham med at male den hvid.

„Ship ohøj!” råbte jeg, da jeg kom omkring hjørnet.

„Hej der, sikken en overraskelse! Lige hvad jeg havde brug for, en hjælpende hånd.”

„Det lyder godt. Jeg var lige i nabolaget og fik lyst til at komme indenfor. Hvor er mor?”

„Hun er kørt hen til en nabo. Fik du så talt med biskop Smith?”

„Sig mig - hvad er der blevet af det med ikke at stille spørgsmål?”

„Det er jeg ked af. Men jeg tænkte netop på dig i aften. Her, tag lige og hjælp mig lidt med sandpapiret.” Og far gav mig et stykke fint sandpapir. Vi begyndte begge to at arbejde.

„Nå,” sagde jeg, „du vil gerne vide, hvad vi talte om?”

„Hvad er der blevet af aftalen om ikke at spørge?”

Jeg smilede fåret. „Undskyld!”

„Fortalte du ham, at du synes, du er for gammel?”

„Ja. . .”

„Lod han sig imponere af det?”

Jeg så hurtigt på far. Han grinede tilbage. „Nej,” sagde jeg, „biskopper lader sig ikke imponere af noget. Det er nok det samme med fædre!”

„Det skal nok passe. Men hvad er så dine planer?”

Jeg gik hen til husets trappe og satte mig ned. „Jeg ved det ikke. Hvad vil du foreslå?”

„Det er helt op til dig selv, Jeff. Dig og Herren. Har du nogen sinde talt med ham om fremtiden, om en mission?” . . .
„Tror du, han vil svare mig?”
„Jeg lover dig, han vil.”

„Det er af større betydning, hvad du mener. Det er op til dig selv, Jeff. Dig og Herren. Har du nogen sinde talt med ham om fremtiden, om en mission?” Ordene faldt tungt på mig, og jeg legede med en „Stolthenrikplante”, som jeg havde trukket op. „Nej,” sagde jeg sagte, forbavset over at aftenen var så stille. „Gør det noget, at jeg spørger hvorfor?” „Jeg er bange for, at han ikke ville svare mig eller ikke ønske mig. Jeg er før blevet ladet i stikken.”

Far begyndte igen med sandpapiret. Jeg kiggede op mod himlen og så Venus skinne klart. „Er det ikke en skøn båd?” spurgte far.

Jeg var glad for at skifte emne. „Jo, det er det sandelig. En virkelig skønhed.” „Jeg håber, du vil tage ud at sejle med mig engang.”

„Det kan du regne med, far.”

„Det kan være, hun vil synke under os!” „Nej, nej,” lo jeg. „Den skal nok holde sig flydende.”

„Jamen, hun var jo allerede et vrage.”

„Jamen, se på den nu,” sagde jeg. „Vi

kan være stolte af den. Jeg ville være en tåbe ikke at sejle med så god en båd som denne her.” Jeg standsede op et øjeblik og så lige på far. „Ved du hvad, jeg har på fornemmelsen, at der er noget, du prøver at fortælle mig.”

„Hør her, sønneke. Vi ville allesammen være ilde stedte, hvis vi ikke kunne begynde forfra, når vi begår en fejl. Så ville vi aldrig få lejlighed til at blive bedre.”

„Du har ret, far.”

„Hvorfor spørger du ikke Herren, Jeff. Du vil måske blive overrasket”

„Tror du, han vil svare mig?”

„Jeg lover dig, at han vil.”

„Tak,” sagde jeg, idet jeg så på fars hænder, som stadig holdt omkring sandpapiret. „Og jeg mener det.”

„Ved du hvad, Jeff, måske var det bedst, om du fastede, før du beder, hvad siger du? Mor og jeg vil være glade for at faste sammen med dig.”

Vi arbejdede videre med sandpapiret, og jeg fortalte far om arbejdet hos professor Gotlieb. Da mor kom hjem, snakkede vi om at faste sammen. Begge mine forældre støttede mig, og vi blev enige om at gøre det.

Da jeg kørte hjemad, kunne jeg mærke duften af regn på granerne oppe i bjergene, blandet med den, der kom fra de blomstrende æbletræer. Jeg tænkte på forskelligt, som jeg kunne tænke mig at gøre, før jeg begyndte at faste. Og for første gang vidste jeg, langt tilbage i hjernen, at jeg ville tale med biskop Smith meget snart, måske hurtigere, end selv han forventede. Og denne gang ville jeg gøre det uden at have nogen undskyldninger parat. □

Du *kan* klare vanskelige situationer og heldigt overvinde dem!

En af de mest opmuntrende og inspirerende oplevelser, jeg kommer ud

for, er at træffe unge mænd og piger, som virkelig har fundet sig selv - sådanne som bestemmer sig til, hvilken slags mennesker de vil være, og derpå udviser mod nok til at hæve sig over omgivelsernes pression, for at blive den slags Guds børn, som han vil være tilfreds med. At træffe sådanne

„ET LYS PÅ BJERGET”

Biskop Victor L. Brown
Præsiderende biskop

unge mennesker styrker mit vidnesbyrd og øger min tillid og tro på fremtiden.

Jeg traf engang en ung sømand, som var medlem af besætningen på en atomdrevet undervandsbåd, der havde hjemsted i Skotland. Han var det eneste medlem af besætningen, der var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne båd foretog rejser, der kunne tage mange uger. Da denne unge mand første gang kom om bord, fandt han væggene i lukafet beklædt med mere eller mindre utugtige billeder af halvnøgne damer. Det generede ham. Han tog alle billederne ned og tilintetgjorde dem. Han var helt klar over den mulige reaktion fra det øvrige mandskabs side, men ikke desto mindre havde han mod til at gøre det, han mente var rigtigt. Ikke et eneste af billederne kom op at hænge igen. Tværtimod begyndte han på denne første rejse at undervise en søndagsskoleklasse, der blev frekventeret af to-tre andre mænd. Han lærte en vigtig lektie derved - almindeligvis vil andre respektere den, som har mod til at handle efter sin overbevisning og ikke er bange for at gøre det, han eller hun føler er rigtigt. En anden gang traf jeg en 14-årig ung mand, som var en fremragende tennisspiller. Han havde vundet alle turneringer i et område, der omfattede adskillige stater. Han var kommet til semifinalen i en meget vigtig turnering, der skulle afholdes i en fjerntliggende by. Da han kom dertil, fandt han ud af, at han skulle spille om søndagen. Han fastholdt, at han ikke ville spille søndag, helt klar over, at hvis han ikke spillede, ville han gå glip af kampen. Men nu skete der det, at det blev et voldsomt regnvejr om

søndagen, så alle kampe aflystes. Han spillede derefter om mandagen og vandt sin kamp.

Derefter kørte han med bus sammen med de andre vindere til de afsluttede kampe i en anden by, til en mesterskabsturnering, der omfattede alle de stater, der ligger ud til Atlanterhavet. De kom dertil næste søndag. Træneren gav deltagerne besked på at gå ud på banerne, straks efter ankomsten, og påbegynde træningen. Men vores unge mand gik ikke til tennisbanerne. Træneren spurgte, hvorfor han ikke trænede. Han sagde: „Jeg spiller ikke tennis om søndagen.“ Træneren spurgte ham hvorfor. Og hans svar var: „Jeg er mormon.“

Jeg er sikker på, at han ønskede at vinde mesterskabet for sin aldersgruppe mere end noget andet, og alligevel havde han afgjort med sig selv, at det var mere vigtigt at holde sabbatsdagen hellig end at vinde mesterskabet i tennis. For ser I, han havde fundet sig selv, og han var modig og ærlig nok til at leve sit liv i henhold til de principper, han havde lært. Han havde truffet sin beslutning uden at tage hensyn til omgivelsernes pression.

I et andet tilfælde besluttede en L-pige-klassepræsidentinde, at hun ville leve op til sit ansvar for at aktivisere en bestemt pige, selv om hendes ledere mente, at tilfældet var næsten håbløst. Hendes biskop fortalte hende, at på grund af nogle problemer i hjemmet og af andre årsager, var der meget små chancer for, at denne pige nogen sinde ville komme i kirken. De andre piger i klassen lo, da de fik at vide, at det var et af deres klasse-

præsidentindes mål at hjælpe denne pige tilbage til kirken.

Ikke desto mindre var hun fast besluttet på at blive gode venner med pigen og bad om, og fik hjælp, fra en anden pige i det samme nabolag. De begyndte at sige „hej”, når de så hende, og standsede altid op et par minutter og talte med hende. Så fandt de påskud til at komme og besøge hende. Hun blev valgt til, sammen med nogle andre piger, at skulle heppe medlemmerne af skolens brydehold op ved kampene. L-pige-præsidentinden bragte hende en buket med et lykønskingskort i den anledning. Denne fremgangsmåde blev anvendt over tre-fire måneder. Endelig en dag accepterede pigen en indbydelse til at komme i søndagsskolen. Den følgende uge var hun der igen, og den uge kom hun også til GUF. På grund af sin tro og sit mod påvirkede en ung L-pige en anden pige i hendes alder til at tage de første skridt til at blive aktiv i kirken. Visdom, mod og tro kommer også til udtryk i beretningen om en anden ung pige fra et andet land. Hun havde opnået ualmindelig stor succes i sit arbejde. Hun var en smule ældre end hvad man sædvanligvis betragter som giftealderen. Hun havde i en meget ung alder truffet den beslutning, at skulle hun nogen sinde giftes, skulle det ske i templet. Hvor hun boede, var enlige unge mænd nærmest et særsyn. Jeg tror, at hun selv tvivlede på, at hun nogen sinde ville blive gift. Men en dag traf hun en ung mand. Selv om

han ikke var medlem af kirken, gik hun ud med ham. De blev forelskede. Han friede. Hun sagde til ham, at hun gerne ville gifte sig med ham, men at det kun kunne ske i templet. Han indvilligede i at få missionærlektierne og blev omvendt og døbt. De ventede et år og holdt sig værdige til et tempelægteskab. Jeg traf hende på hendes bryllupsdag. Jeg tror ikke, jeg nogen sinde har set en kønner og mere lykkelig brud. Hun havde mange år tidligere afgang med sig selv, hvilke evige velsignelser hun ville leve for, og den dag erfarede hun den vidunderlige følelse man får, når man når det allervigtigste, evige mål til trods for, at chancerne derfor havde været så uendeligt små.

Verden i dag er forvirret over de allestedsnærværende modsætninger. Det menneske, der, ungt eller gammelt, har et mål i sit liv, og kender vejen, er i sandhed heldigt stillet. Dette er kun nogle få eksempler på, hvad unge mennesker kan gøre, når de forstår, hvem de virkelig er. De bliver bogstavelig talt et lys på bjerget for alle i nabolaget. Det er mit håb og min bøn, at alle unge sidste dages hellige vil studere og bede for at få et vidnesbyrd om sit virkelige forhold til Frelseren og et vidnesbyrd om evangeliet. Når det sker, vil kirkens unge blive en endnu stærkere påvirkning for det gode i verden og samtidig opnå den indre fred, der kun kommer fra vor himmelske Fader - „den fred, der overgår al forstand.” (Fil. 4:7) □

EN CELESTIAL MISSIONÆR

John Jarvis

Ældste Michael C. Tolman blev stedt til hvile på den lille, fredelige kirkegård i Salmon i staten Idaho på den tid af året, da foråret brød ud i grønt, blomstrende liv til markerne og bjergene i hans fødeby.

På gravstenen står indledningen til hans historie: Født den 25. maj 1957; død den 1. maj 1979. Mike Tolman var landmandssøn. Han var det tredje barn i en familie med seks børn på en gård i det sydlige Idaho. Han elskede det primitive

liv som f.eks. at ride sin egen hest, at vandre i bjergene og at tage på telttur. Mike Tolman var missionær, og han var god til det. I et brev til familien Tolman skrev én af hans kammerater, at han ikke kunne tænke sig nogen bedre titel for Mike end „Celestial missionær“, altså en Guds tjener af bedste karat. Den titel passer godt.

Ældste Tolman begyndte sin fuldtidsmission i juni 1976 i Virginia Roanoke missionen, USA. Præsident og søster

Joseph McPhie følte fra hans første dag, at han havde et helt særligt forhold til Herren. De erindrer at han udstrålede „en ærbødighed, ydmyghed og kærlighed, der var en inspiration for os og alle hans missionærkammerater.”

Præsident Frank Moscon, der overtog ledelsen af missionen under anden halvdel af ældste Tolmans mission, betragtede ham som en missionær, han ikke behøvede at bekymre sig for. Han vidste, at Mike Tolman var en ældste, som ville gøre det rigtige. I august 1977 kaldte præsident Moscon ham som zoneleder. Nogle måneder senere klarede ældste Tolman sig så godt, at præsidenten følte sig inspireret til at kalde ham som en af sine personlige assistenter. Før denne kaldelse kunne føres ud i livet, begyndte de alvorlige begivenheder, der skulle afsløre ældste Michael Tolmans sande karakter.

Den 30. januar 1978 modtog præsident Moscon en express telefonsamtale fra den by, ældste Tolman arbejdede i. Ældste Tolman var brudt sammen med frygtelige smerter i bryst og mave. Den ene lunge var helt fyldt med væske. Den måtte punkteres og tømmes. Præsident Moscon gav sin tilladelse, og to hele liter væske blev fjernet fra denne lunge. Ældste Tolman blev fløjet til Roanoke for at blive gennemundersøgt. Præsidenten fik at vide af ham, at han havde haft mange smerter i mere end to måneder før sammenbruddet. Tre gange havde han været hos en læge. Hver gang var de foreløbige diagnoser forskellige. Efter den tredje vendte han ikke tilbage. Lægen behandlede missionærerne gratis. Ældste Tolman syntes han brugte mere end sin andel af den gratis konsultation. „Jeg mente at denne sygdom enten ville forsvinde af sig selv, eller at den ville

komme til det punkt, hvor der måtte gøres noget ved den,” fortalte han senere sine forældre.

Resultaterne af undersøgelserne i Roanoke bragte sorgelige nyheder - det var kræft. Ældste Tolmans forældre, bror og søster James Rex Tolman fra Salmon 2. ward, Salmon stav i Idaho, fløj straks østpå. Der blev foretaget en operation og et stort stykke af ældste Tolmans lunge blev fjernet. To mindre stykker blev også fjernet. Missionen fastede for hans helbredelse. Hans ward derhjemme holdt sig i konstant forbindelse med Tolman familien. Der kom kort og breve fra hele Virginia staten og fra mange steder i USA. Men ældste Tolman havde kun én bekymring: „Dette betyder vel ikke, at jeg må rejse hjem fra min mission?”

Da lægerne foreslog at sende ham til Salt Lake City for at blive behandlet med radium, havde han et andet forslag: „Lad mig blive her i Virginia, så jeg kan fortsætte min mission ind mellem behandlingerne.” Præsident Moscon konsulterede lægerne uden ældste Tolmans vidende for at høre, hvordan hans chancer var for eventuelt at vende tilbage til sin mission. De var meget bestemte. Der var intet håb. Ældste Tolman ville ikke kunne overleve.

Da ældste Tolman forlod missionshjemmet i Roanoke, sagde bror Tolman til præsident Moscon: „Hvis Michael ikke kommer tilbage, så giv hans cykel til en ældste, som har brug for den hjælp.” Faderen blev venligt men bestemt rettet af sin søn. „Far, hvorfor bliver du ved med at sige hvis? Når jeg vender tilbage, vil vi bestemme, hvad der skal gøres med den.”

Med denne følelse forlod ældste Tolman Virginia Roanoke Missionen. Men da

han gik ombord i flyet til Salt Lake City, var der i hans kuffert en liste over samtlige missionærer i missionen, deres adresser og en mængde af missionens brevpapir. Fra sin hospitalsseng arbejdede ældste Tolman som en særlig assistent til præsident Moscon, idet han sendte en stadig strøm af breve ud i missionen de næste tre måneder. I den tid blev han en central figur for hele missionen. Missionærerne fik styrke gennem ham til at klare deres egne vanskeligheder. Præsident Moscon forbavsedes gang på gang, når missionærer rejste sig til missionskonferencer for at sige, at de havde fået brev fra ældste Tolman, og for at fortælle om dets indflydelse på deres missionering. Mange satte ham som deres forbillede. Når en ældste beskadigede et ben eller havde andre oplevelser, som normalt ville have virket nedslående, blev arbejdet ikke sinket et øjeblik, for „hvis ældste Tolman kan gøre det, kan jeg også!” Han forenede missionen. Der blev opnået nye rekorder i fremgangen. Ikke færre end 128 blev døbt på en enkelt måned. Men alt det var kun begyndelsen til det endelige højdepunkt i det arbejde, der blev ydet af en „celestial missionær”, for dem i Virginia Roanoke Missionen.

Den 27. april 1978, tre måneder efter ældste Tolmans sørgelige afbrydelse af sit arbejde i Virginia, vendte præsident Moscon tilbage til missionshjemmet, hvor han fandt et budskab: Ældste Tolman ville ankomme til lufthavnen et par timer senere - vær så venlig at hente ham. Han havde holdt sit løfte. Han ville komme tilbage. Lidt efter blev der ringet fra kirkens missionærkomité i Salt Lake City for at forklare. Ældste Tolman havde fået fire ugers pause i behandlingerne, for at man kunne konstatere, om

kræften var blevet standset. Han gik lige til missionærkomiteen og bad om at få lov til at vende tilbage til det arbejde, han elskede. „Vi kunne ikke nægte ham det, præsident,” var alt, hvad de kunne sige.

Ældste Tolman ankom til Roanoke og hilste præsident Moscon „med et smil så bredt, at det næsten nåede sammen i nakken”.

„Hvor skal jeg hen, præsident?” var alt, hvad han ønskede at vide. Svaret var - hvor som helst. Han gennemrejste missionen, arbejdede sammen med missionærerne og talte ved missionskonferencer, ved stavs- og wardsmøder og ved firesides. Joseph Draper, en ældste fra Bountiful, Utah, og assistent til præsidenten, som rejste sammen med ham, var dybt imponeret over den kraft, hvormed han talte. „Han var en fantastisk inspiration ikke bare for mig men for enhver, som lyttede til det budskab og det vidnesbyrd, han bragte. Han havde opnået en forbløffende styrke gennem sine prøvelser.” En anden missionær, Val Chadwick Bagley fra Mission Viejo, Californien, som arbejdede med i denne tid, skrev dette i sin dagbog: „Vi går ud og missionerer sammen, og han går bare! Han elsker det . . . og han elsker når det går godt. Det er en fornøjelse at gå med ham, for jeg tror ikke, nogen nogen sinde kunne blive sur på ham.” Ældste Gordon Johnson fra El Centro, Californien, taler om dåbs-handlinger. „Vi havde undervist en familie i fem måneder, før ældste Tolman kom. Kun nogle i familien var medlemmer af kirken, men resten blev døbt, mens han var her og hjalp os med at undervise dem.” En anden ung familie på fire blev undervist og døbt. Ældste Johnson opsummerer lovprisningerne af

Mike Tolman i denne udtalelse: „Han elskede Herren og folket så meget, at han gav alt for dem. Han var parat til at yde ethvert offer for at kunne tjene.”

Mens ældste Tolman rejste rundt og arbejdede sammen med forskellige missionærkammerater, kom der bestandigt breve til præsident Moscon, fyldt med taknemmelighed over hans eksempel. I Norfolk, Virginia, hørte en dame om ham og ræsonnerede, at hvis en ung mand af hans kaliber ville give sit liv for bare at fortælle folk om Gud, så var hans budskab værd at undersøge. Hun blev senere døbt.

Selv om disse sidste uger gik strålende for ældste Tolman, var de absolut ikke lette. Han havde bestandigt smerter efter de tidligere behandlinger og fra det, der var tilbage af kræften. Engang da de rejste missionen rundt i bil, blev præsident Moscon opmærksom på ældste Tolmans kamp for at skjule et særligt pinefuldt smerteanfald. Præsidenten bekendtgjorde øjeblikkelig for de andre ældster i vognen, at det var tid til en frokostpause, og de tog et langt hvil. Ældste Bagley sagde senere: „Jeg kan slet ikke forestille mig alt det, han måtte gennemgå, men jeg ved, at når han var sammen med mig, kunne ingen ane, at der var noget som pinte ham.” Mike Tolmans eneste ønske var at give Herren

en fuldstændig og succesrig mission. Han gav ikke smerter lov til at standse sig.

Da ældste Tolmans tildelte fire uger var omme, fandt han en udvej til at blive to uger mere. Ved slutningen af de to uger kom han til præsident Moscon og sagde stiltørdig, men fuld af håb: „Præsident, kan du udsætte min afløsning? Jeg har tilbragt tre måneder på hospitalet. Jeg lovede Herren to år, og jeg har kun givet 21 måneder. Jeg vil gerne arbejde 3 måneder mere.” Præsident Moscon talte meget længe med ham og overbeviste ham til sidst om, at hans indsats var acceptabel for Gud.

Den 12. juni 1978 var en svær dag for præsident og søster Moscon og for alle i Virginia Roanoke missionen. Ældste Tolman gik ombord i et fly sammen med ældste Robert D. Hales fra De halvfjerdts' første Kvorum, og sagde et sidste farvel til to fulde års tjeneste, som han nægtede at bytte selv for sit eget liv.

Mindre end et år senere satte sygdommen det endelige punktum i Mike Tolmans historie. På hans gravsten i Salmon, Idaho, er der indgraveret en lille del af hans liv. Historien i sin helhed er indgraveret i hjertet og tilværelsen hos dem, der kendte ham. For dem er der ingen tvivl om, at ældste Michael C. Tolman var „en celestial missionær”. □

På omslaget: *Billeder fra Aboh Gren, den første gren der blev organiserede i Nigeria.*

Forsiden: *Præstedømmes ledere (sammen med Ældste James E. Faust) og Hjælpeforeningens præsidentskab.*

Bagsiden: *Møde i Hjælpeforeningen og syngende Primary børn.*

